

Николай Пеняшки

Истина

Няма нищо по-добро от истината
колкото и болезнена да е тя.

Теодор бе толкова изнервен, че не го свърташе на едно място. Кръстосваше стаята, и се чудеше как да постъпи. През четирите години семеен живот с Камелия разбраха, че не могат да имат деца. Причината бе в нея. Желанието им да имат наследник растеше с всеки изминат ден. Тя му предложи да си осиновят дете. Толкова хора го правеха. Трябваше да проучат възможността за това.

Той седна, облегна се на фотьойла, и се замисли.

Не искаше осиновено дете от дом. Имаше син от жена, която обичаше преди. Искаше него. Беше говорил не веднъж с Елена, майката на сина му, по този въпрос. Тя беше съгласна, и без това мъжът ѝ не го искаше. Имаха друго тяхно дете, и цялото им внимание бе насочено към прероденото.

В стаята влезе жената на Теодор.

– Какво си се умислил? – обърна се тя към него – Тео, чуваш ли ме?

Камелия винаги го наричаше Тео. Харесваше това умалително име. Пък и на самия него допаднаше. Безпокойството растеше в него, и не му даваше мира. Струваше му се невъзможно, да каже за сега истината на Камелия. Все някой ден рябваше да го направи. Самообвиняваше се за дългото мълчание, и за липсата на смелост. В това бе неговата трагедия. Той сви вежди, и направи тъжна гримагримаса. Като че вътрие в него, изгаряше бавно невидим огън.

– Какво ти става? – попита го разтревожена Камелия – Добре ли ти е?

– Мисля за детето, което искаш да осиновим.

– Ще ми помогнеш ли?

– Какво да направя?

– Ела да изместим готварската печка на терасата! Лято е вече, по-добре да е навън!

Терасата бе доста широка, и имаше достатъчно място. С малко усилия изместиха печката.

– Направих кафе! Ела да ти наляе, а и трябва да поговорим! – подкани го жена му.

Тео седна срещу нея, и след първата глътка запали цигара. Тя също пушеше. Пропуши скоро, навярно защото и двамата бяха напрегнати, и все си търсиха някакъв отдушник. Или просто му правеше компания...

Ситуацията беше деликатна за Тео, и тя по някакъв начин, като че го чувстваше.

– Права си! – отбеляза той, като я гледаше в очите – Крайно време е да направим нещо! Казвал съм ти и друг път, че не желая да вземаме

дете от дом.

Можем да си осигурим директно от някое семейство. Вече се интересувах, така че скоро е възможно да си имаме момче. Нямах нищо напротив нали...? – погледна жена си въпросително.

– Как изглежда то? Здраво ли е? Какви са родителите му? – беше развълнувана.

– Казва се Емил, и е на пет години, здраво и хубаво момче е. Бащата е бил адвокат, а майката архитект.

– Защо бил, да не би да е починал...? – попита Камелия.

– Не зарязал ги е. А сега има втори баща. Свестен човек е, инженер по професия, има частен бизнес, но от две години имат и друго дете, и заради него, Емил е пренебрегнат от господина.

По тази причина търсят осиновител.

Като говореше за сина си, сякаш буца бе заседнала в гърлото му, и не можеше да я преглътне.

– Говорил съм с тях. Осиновяването може да стане скоро. Готова ли си за това? Ако си съгласна, ще им кажа за решението ни? Ето и снимката на детето... – той я подаде. От вълнение беше забравил за нея. Опитва да не се издаде.

– Колко е хубав! – тя не откъсваше очи от снимката.

– Да подготвяме ли документите...? – Тео чакаше отговора ѝ.

– Разбира се, иска ли питане...! – очите ѝ блеснаха.

Тео я остави в кухнята, и излезе. Трябваше да се срещне с Елена, за да каже за окончателното им решение. Уговорката беше да се видят в арткафето на центъра. Докато я чакаше, си поръча коняк. Алкохолът щеше да го отпусне.

Когато се срещаше с първата си любов, винаги беше развълнуван. С Елена бяха преживяли красиви мигове. Живееха заедно по онова време, въпреки несъгласието на баща ѝ. После се появи и синът им, но старият като разбра, че искат да се женят, ги заплаши, че нищо няма да остави на дъщеря си. А бяха студенти, и нямаша никакви средства.

– Здравей! – Елена неусетно се приближи до Теодор, а той дори не я забеляза.

– Сядай! Как е синът ни? – бързаше да разбере, дали детето приема факта, че ще живее на друга място.

– Добре е? Вчера очакваше да дойдеш.

– Не можах, имах дело. Пък и с Камелия не бяхме говорили още..., но днес й казах, и до двадесет дни ще осиновим Емил. Съгласна е, но не съм й казал още, че е мой син. Искам първо да свикнат един с друг, и чак тогава ще й кажа истината. Ще реша в кой момент да стане това. Знаем, че синът ми е малък, и ще е нужно време, да свикне с нас, най-вече със съпругата ми. Мога да ти гарантирам, че тя е много деликатна жена, и вярвам, че всичко ще бъде наред. Може би не постъпвам правилно, и трябваше отдавна да й кажа истината, но не намерих смелост, по причината да не я загубя. А това ме измъчва. А и Емил можеше вече да е с нас, ако не бях толкова нерешителен. Пригответи се, ти знаеш най-добре как...!

Елена го слушаше, присвила красивите си очи. Душата й приличаше на есенен листопад.

Кирил имаше право. Емил беше техен, въпреки че ще живее при баща си, а тя е негова родна майка...

– Объркахме живота си с тебе. А и сега и детето ще плаща заради нас. Не трябваше да слушаме лудия ми баща. Ще ми е мъчно без Емил. Галин не иска, да знае за него. Нищо не му пречеше да го приеме. Постъпи жестоко с мен...

Не знам дали ще му простя. В края на краищата имаме дете. Друго щеше да е, ако ти... – не довърши мисълта си, и заплака.

– Скъпа, нека не говорим за миналото. Знаеш много добре, как стоят нещата. Не можем да да върнем времето назад. Сега има възможност сина ни да бъде обичан от всички нас.

– Но аз, още държа на теб, знаеш го...!

– Ами другото ти дете, и то ли ще бъде лишено от любов?!

– Искам да ви виждам и двамата от време на време!

– Разбира се, че ще се виждаме! Та ти си му майка, а аз... – огъня беше завладял душата му, и дишаше тежко... Глътна от питието, за да разпали огнището, въпреки че беше нежелателно. Изпи безалкохолното до дъно, но пожара не бе изгасен.

Седна до нея, прегърна я, погледна доверчиво.

– Жена ми, няма нищо против. Не можем да върнем нещата назад. Обичам съпругата си, и не искам, да я огорчавам. Достатъчно се измъчи заради това, че не може да имаме наше дете.

– Прав си! – въздъхна Елена – Трябва да си гледаме семействата! Обещай ми, че ще пазите Емил, и ще го обичате много, както аз...!

– Та той е мой син! Разбира се, че ще го обичаме, а това означава всичко...

Разбраха се да уредят документите възможно най-бързо, и Емил да остане при баща си.

* * *

Дойде дългоочакваният ден. Емил бе официално осиновен. Беше му трудно отначало да свикне с новата обстановка, и указанията на майка си... Как го беше дресирала, само двамата знаеха. Дори и баща му беше изненадан.

Емил още от първия ден попита, дали може да ги нарича мама и татко, и от този момент го приеха като свой син.

Очите и на тримата плуваха в сълзи. Най-много на Емил... – сърцецо му бе готово да се пръсне от любов и мъка... А баща му чувстваше, че ще получи инфаркт, особено когато го прегърна сина му, и да зададе глупав въпрос... Елена, заслужаваше да бъде обичана.

Връзката между тримата, тепърва щеше да се задълбочава и укрепва. Изпълни се с любов и светлина, която стопли уютния им дом.

Единственото, което още тормозеше Теодор, бе неизказаната истина за сина му – тази невинна душа...

Трябваше да се осмели, да признае на Камелия всичко... Убеден беше, че е най-добре между тях, да няма няма тайни...

Всяка вечер вземаха момчето на ръце, и го слагаха да спи. Разказваха му приказка, и когато затвореше очи, тихо го оставяха в стаята му.

А те двамата седяха около масата, и крояха планове за бъдещето на малкото им семейство. На Тео му се щеше, да и каже всичко в тези моменти, но все отлагаше, за да не унищожи прекрасните й чувства... До кога ли!

* * *

Минаха няколко месеца. Откакто осиновиха Емил, изпитваха огромно щастие...

Елена идваше всяка седмица при сина си, а той растеше и се променяше, обичано, а дори и изразът му беше променен. За възрастта си,

беше умно и възпитано дете. Не правеше пакости, като някои други в махалата.

Въпреки това беше буен, обичаше игрите и забавленията.

Тео най-сетне събра смелост, и реши да каже на жена си цялата истина. Струваше му се, че момента вече е настъпил. Случи се в един съботен ден. Слетобеда Емил беше с родната си майка, а Тео и Елена останаха сами.

– Трябва да ти кажа нещо, което отдавна нямам смелост да ти призна...! Длъжен съм, и ако сега не го направя, ще се проклинам! Това е една болезнена истина, за която предварително те моля да ми простиш...! Става дума за Емил...

Душата му бе готова да изригне като вулкан, и да изпепели всичко около себе си... Дишаше трудно и тежко. Очите му се напълниха със сълзи, които бяха готови да го задавят. Проклинаше се, за дългото мълчание. Беше готов, да приеме всякакви упреци, но за прошката не знаеше...

Елена го гледаше, изумена, и уплашена. Дори не подозираше, за какво става въпрос.

– Кажи де?! Плашиш ме! Да не се е случило нещо лошо? Видът ти, не ми харесва! Да не си болен?!

Той продължаваше да я гледа в очите, с подгиснато самочувствие, и болка в сърцето. Отпи от водката, която си беше налял. После още веднъж, но по-едра глътка. Запаля нервно цигара. Очите му приличаха на развълнувано море, което разбиваше вълните си в брега.

– Тео, плашиш ме! Моля те, кажи ми каквото и да е? Дори и да е болезнено, все пак сме семейство, ще-е-е-е...

– Става въпрос за Емил ...

– Не ме плаши..., какво е станало?! – задиша учестено.

– Той е мой син! Аз не бих си...

– Какво говориш?! Ти-и-и...! Това истина ли е! Нима е възможно?! – тя бе шокирана. Не беше на себе си. Имаше чувството, че ще получи инфаркт. – И цяла вечност не си ми казвал нищо?! Разплака се, и излезе от стаята.

Той също беше объркан, да я утешава ли, или търпеливо да изчака. Истината беше като трън, и докосването до нея в първия момент бе болезнена. Въздъхна тежко и продължително. После отиде в спалнята. Жена му лежеше, свита в края на голямото легло, и гледаше с широко отворени очи в прозореца.

– Прости ми, но не знаех, как ще приемеш всичко това! Страхувам се, да не те загубя. Обичам те, скъпа! – приседна до нея, и я целуна.

Разказа цялата история такава – каквато е в действителност. Тя го изслуша, и отговори:

– Толкова години мълчание! Не ми е лесно да махна с ръка, и да ти простя, че си крил от мене такава нещо! Чудя се, дали няма и друго...- погледна го въпросително, но с укор – А синът ти е такава прекрасно дете...

– Добре, ще те оставя да помислиш, но не забравяй, че ти си моята съпруга, и животът ми е свързан с тебе и сина ми! Имаме нужда от теб, и те обичаме!

Излезе от спалнята, влезе в кухнята, наля си питие и зачака решението на жена си.

По някое време тя се появи на прага, после седна срещу него. Очите и приличаха на водопади.

– Налей и на мене! Ще приема цялата истина, но ми обещавай, че каквото и да ни струва, ще се лекувам! Искам да си имаме и наше дете.

Тео не очакваше от нея такава реакция и развълнуван я прегърна. После последва страстна целувка. Сега я обичаше много повече.

Тя не го беше разочаровала.

* * *

След доста време лечение, и опити им се роди дъщеря. Бяха на седмото небе от щастие. Емил също се радваше на сестричката си.

Не след дълго синът им се разболя тежко. Наложих да лежи дълго време в болницата, но накрая всичко дойде на мястото си.

Четиримата заживяха заедно, и всичко което им се случваше беше по своето хубаво, защото между тях цареше истината. А тя е най-доброто лекарство.

КРАЙ

© Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8359>]